UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA
Comisia Permanentă

DECIZIA NR. 1486

Comisia Permanentă a U.N.B.R. în şedinţa din 27 octombrie 2007:

- văzând referatul cu privire la asigurarea publicității şi aplicării Codului deontologic al avocatului român în vigoare din data de 19 – 20 iunie 1999,

- constatându-se că forma modificată a Codului deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în prezent în vigoare, trebuie să se publice şi să se aplice în mod corespunzător de avocați şi organele profesiei,

D E C I D E :

I. În aplicarea Hotărârii Congresului avocaților din 19 – 20 iunie 1999, Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană adoptat la data de 28 octombrie 1998 şi ulterior modificat în Sesiunile plenare ale Consiliului Barourilor Uniunii Europene (CCBE) din 28 noiembrie 1998, 6 decembrie 2002 şi 19 mai 2006, prevăzut în Anexa la prezenta Decizie, se aplică în România ca fiind şi Codul deontologic al avocatului român, începând de la data de 1 ianuarie 2007.

II. Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană în forma în prezent în vigoare se comunică prin e-mail tuturor barourilor şi se publică pe website-ul www.unbr.ro.

P R E Ş E D I N T E,

Av. dr. Gheorghe FLOREA

Anexa la Decizia Comisiei Permanente nr. 1486/27.10.2007

Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană

Acest Cod deontologic al avocaților din Uniunea Europeană a fost inițial adoptat în Sesiunea Plenară din data de 28 octombrie 1998, şi ulterior modificat, în Sesiunile Plenare ale CCBE din 28 noiembrie 1998, 6 decembrie 2002 şi 19 mai 2006.

CUPRINS

1. PREAMBUL
1.1. Misiunea avocatului
1.2. Natura normelor deontologice
1.3. Obiectivele Codului
1.4. Domeniul de aplicare "ratione personae"
1.5. Domeniul de aplicare "ratione materiae"
1.6. Definiții

2. PRINCIPII GENERALE
2.1. Independența
2.2. Încrederea şi integritatea morală
2.3. Secretul profesional
2.4. Respectarea deontologiei altor barouri
2.5. Incompatibilități
2.6. Publicitatea personală
2.7. Interesul clientului
2.8. Limitarea răspunderii avocatului față de client

3. RELAȚIILE CU CLIENȚII
3.1. Debutul şi încetarea relațiilor cu clientul
3.2. Conflictul de interese
3.3. Pactul "de quota litis"
3.4. Stabilirea onorariilor
3.5. Aconturi asupra onorariilor şi cheltuielilor
3.6. Împărțirea onorariilor cu o persoană care nu este avocat
3.7. Costul litigiului şi asistența gratuită
3.8. Fondurile clienților
3.9. Asigurarea pentru răspunderea profesională

4. RELAȚIILE CU MAGISTRAȚII
4.1. Deontologia aplicabilă în activitatea judiciară
4.2. Caracterul contradictoriu al dezbaterilor
4.3. Respectul față de judecător
4.4. Informații false sau susceptibile de a induce în eroare

4.5. Aplicarea în cazul arbitrilor şi al persoanelor exercitând funcţii similare

5. RELAŢIILE DINTRE AVOCAŢI
5.1. Confraternitatea
5.2. Cooperarea dintre avocaţii din State Membre diferite
5.3. Corespondenţa transmisă între avocaţi
5.4. Onorariile pentru recomandare
5.5. Comunicarea cu partea adversă
5.6. Abrogat de Sesiunea Plenară de la Dublin, din 6 decembrie 2002)
5.7. Răspunderea pecuniară
5.8. Pregătirea continuă
5.9. Litigiile dintre avocaţii din mai multe State Membre

1. PREAMBUL

1.1. Misiunea avocatului

Într-o societate întemeiată pe respect faţă de justiţie, avocatul îndeplineşte un rol special. Îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii. Avocatul trebuie să vegheze la respectul Statului de drept şi a intereselor celor ale căror drepturi şi libertăţi le apără. Este îndatorirea avocatului nu numai să pledeze pentru cauza clientului său ci şi să fie sfătuitorul clientului.
Respectul pentru misiunea profesională a avocatului este o condiţie esenţială a Statului de drept şi a unei societăţi democratice.
Prin urmare, misiunea avocatului îi impune îndatoriri şi obligaţii multiple, (uneori aparent contradictorii), în raport de:
- client,
- tribunale şi celelalte autorităţi în faţa cărora avocatul pledează pentru cauza clientului sau acţionează în numele acestuia,
- profesia sa în general şi fiecare confrate în particular,
- public, pentru care o profesie liberală şi independentă, supusă respectării normelor pe care ea şi le-a impus, este un mijloc esenţial de apărare a drepturilor omului în faţa Statului şi a altor puteri din societate.

1.2. Natura normelor deontologice

1.2.1. Normele deontologice sunt destinate să garanteze, prin acceptarea lor liber consimţită, buna îndeplinire de către avocat a misiunii sale, recunoscută ca fiind indispensabilă pentru buna funcţionare a oricărei societăţi omeneşti. Nerespectarea acestor norme de către avocaţi poate duce la o sancţiune disciplinară.
1.2.2. Fiecare barou are normele sale specifice, care derivă din propriile sale tradiţii. Ele sunt adaptate organizării şi domeniului de activitate al profesiei în respectivul Stat Membru, precum şi procedurilor juridice, procedurilor administrative şi

legislației naționale. Nu este nici posibil şi nici nu este de dorit ca acestea să fie dezrădăcinate sau să se încerce generalizarea unor norme care nu sunt susceptibile de a fi generalizate.
Normele specifice fiecărui barou se referă totuşi la aceleaşi valori şi relevă, de cele mai multe ori, o bază comună.

1.3. Obiectivele Codului

1.3.1. Integrarea continuă a Uniunii Europene şi a Spațiului economic european şi intensificarea activității transfrontaliere a avocatului în interiorul Spațiului economic european, au făcut necesară, pentru binele public, definirea unor norme uniforme, aplicabile oricărui avocat din Spațiul economic european, pentru activitatea sa transfrontalieră, indiferent care ar fi baroul căruia îi aparține respectivul avocat. Definirea unor astfel de norme are esențialmente drept scop atenuarea dificultățile care derivă din aplicarea unei duble deontologii, aşa cum se prevede în articolele 4 şi 7.2. din Directiva 77/249 şi în articolele 6 şi 7 din Directiva 98/5/CE.
1.3.2. Organizațiile reprezentative ale profesiei de avocat reunite în cadrul CCBE doresc ca normele Codului, enunțate mai jos,
- să fie recunoscute, din acest moment, ca fiind expresia consensului tuturor Barourilor din Uniunea Europeană şi din Spațiul economic european,
- să fie adoptate ca reguli aplicabile, în termenul cel mai scurt, în funcție de procedurile naționale şi/sau ale Spațiului economic european cu privire la activitatea transfrontalieră a avocatului din Uniunea Europeană şi din Spațiul economic european,
- să fie luate în considerare la efectuarea oricărei revizuiri a normelor deontologice interne, în vederea armonizării progresive a acestora din urmă.
Ele doresc, printre altele, ca, în măsura posibilului, normele deontologice interne să fie interpretate şi aplicate într-o manieră conformă acelora din prezentul Cod.
Atunci când normele din prezentul Cod vor fi fost făcute aplicabile în activitatea transfrontalieră, avocatul va rămâne supus normelor baroului de care aparține, în măsura în care acestea din urmă concordă cu cele ale prezentului Cod.

1.4. Domeniul de aplicare "ratione personae"

Normele de mai jos se vor aplica avocaților, în sensul Directivei 77/249/CEE şi în sensul Directivei 98/5/CE.

1.5. Domeniul de aplicare "ratione materiae"

Fără a contraveni încercării de a realiza o armonizare progresivă a normelor deontologice aplicabile într-un cadru unic, național, normele expuse mai jos se vor aplica activității transfrontaliere desfăşurate de avocat în interiorul Uniunii Europene şi în Spațiul economic european. Prin activitate transfrontalieră se înțelege:
(a) orice raport profesional cu un avocat dintr-un alt Stat Membru;
(b) activitățile avocatului într-un alt Stat Membru, indiferent dacă avocatul se află sau nu acolo.

1.6. Definiții

În prezentul Cod:

"Stat Membru" semnifică un Stat membru al Uniunii Europene sau orice alt Stat a cărei profesie de avocat este vizată de articolul 1.4.

"Stat Membru de origine" semnifică Statul membru în care avocatul a dobândit dreptul la titlul profesional.

"Stat Membru gazdă" semnifică oricare alt Stat Membru în care avocatul desfăşoară o activitate transfrontalieră.

"Autoritate competentă" semnifică organizația sau organizațiile profesionale ori autoritățile respectivului Stat Membru care au competența de a stabili normele deontologice şi de a exercita controlul disciplinar asupra avocaților.

2. PRINCIPII GENERALE

2.1. Independența

2.1.1. Multitudinea îndatoririlor care îi revin avocatului impune o independență absolută a acestuia, scutită de orice presiune, îndeosebi de presiunea derivată din propriile sale interese sau datorată influențelor din afară. Această independență este, de asemenea, necesară atât pentru încrederea în justiție, cât şi pentru încrederea în imparțialitatea judecătorului. Prin urmare, avocatul trebuie să evite orice prejudiciere a independenței sale şi să vegheze la a nu neglija etica sa profesională pentru a-i mulțumi pe clienții săi, pe judecător sau pe terți.

2.1.2. Această independență este necesară şi în activitatea juridică, şi în cea judiciară. Sfatul dat de avocat clientului său nu are nici o valoare atunci dacă acest lucru a fost făcut din complezență, din interes personal sau sub efectul unei presiuni din afară.

2.2. Încrederea şi integritatea morală

Relațiile bazate pe încredere nu pot exista decât atunci când nu există nici o urmă de îndoială cu privire la onoarea personală, la probitatea şi integritatea avocatului. Pentru avocat, aceste virtuți tradiționale constituie obligații profesionale.

2.3. Secretul profesional

2.3.1. Prin însăşi natura misiunii sale, avocatul este depozitarul secretelor clientului său şi destinatarul comunicărilor de natură confidențială. Fără garanția confidențialității, încrederea nu poate exista. Prin urmare, secretul profesional este recunoscut ca fiind deopotrivă un drept şi o îndatorire fundamentală şi primordială a avocatului.

Obligația avocatului cu privire la secretul profesional serveşte atât intereselor administrării justiției, cât şi intereselor clientului. În consecință, aceasta trebuie să beneficieze de o protecție specială din partea statului.

2.3.2. Avocatul trebuie să respecte secretul oricărei informații confidențiale de care ia cunoştință în cadrul activității sale profesionale.
2.3.3. Această obligație privind secretul profesional nu este limitată în timp.
2.3.4. Avocatul impune angajaților săi şi oricărei persoane care colaborează cu el în activitatea sa profesională să respecte secretul profesional.

2.4. Respectarea deontologiei altor barouri
Atunci când îndeplineşte o activitate transfrontalieră, avocatul poate fi obligat sa respecte regulile deontologice ale Statului Membru gazdă. Avocatul are datoria de a se informa asupra normelor deontologice pe care trebuie să le respecte în exercitarea acestei activități specifice.
Organizațiile membre ale CCBE sunt obligate să depună codurile lor deontologice la Secretariatul CCBE, pentru ca orice avocat să-şi poată procura o copie de la respectivul secretariat.

2.5. Incompatibilități
2.5.1. Pentru a-i permite avocatului să-şi desfăşoare activitatea cu independența cerută şi de o manieră corespunzătoare îndatoririi sale de a participa la administrarea justiției, exercitarea anumitor profesii sau a anumitor funcții îi este interzisă.
2.5.2. Avocatul care asigură reprezentarea sau apărarea unui client în fața justiției sau în fața autorităților publice ale unui Stat Membru gazdă va respecta normele de incompatibilitate aplicabile avocaților din respectivul Stat.
2.5.3. Avocatul stabilit într-un Stat Membru gazdă, care doreşte să exercite acolo în mod direct o activitate comercială sau o activitate diferită de profesia sa de avocat, este obligat să respecte normele de incompatibilitate aplicabile avocaților din respectivul Stat.

2.6. Publicitatea personală
2.6.1. Avocatul este autorizat să informeze publicul asupra serviciilor pe care le oferă, sub condiția ca informația să fie fidelă, veridică şi să respecte secretul profesional şi alte principii esențiale ale profesiei.
2.6.2. Publicitatea personală a unui avocat, indiferent de media utilizată, după cum este cazul, în presă, radio, televiziune, prin comunicare comercială electronică ori prin alt mijloc, este autorizată în măsura în care este conformă cu prevederile din art. 2.6.1.

2.7. Interesul clientului
Sub rezerva respectării stricte a normelor legale şi deontologice, avocatul are obligația de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraților săi.

2.8. Limitarea răspunderii avocatului față de client

În măsura în care legislația Statului Membru de proveniență şi legislația Statului Membru gazdă autorizează acest lucru, avocatul poate să limiteze răspunderea sa față de client, în conformitate cu regulile profesionale cărora le este supus.

3. RELAȚIILE CU CLIENȚII

3.1. Debutul şi încetarea relațiilor cu clientul

3.1.1. Avocatul nu acționează decât atunci când este împuternicit de clientul său. Avocatul poate totuşi să acționeze într-un caz în care a fost însărcinat de un alt avocat care îl reprezintă pe client sau în care a fost numit de o instanță competente.
Avocatul trebuie să se străduiască, în mod rezonabil, să cunoască identitatea, competența şi posibilitățile persoanei sau ale autorității de care a fost împuternicit, atunci când circumstanțe specifice relevă că această identitate, această competență sau aceste împuterniciri sunt îndoielnice.
3.1.2. Avocatul îşi sfătuieşte şi îşi apără clientul cu promptitudine, în mod conştiincios şi cu diligență. El îşi asumă personal răspunderea pentru misiunea care i-a fost încredințată şi informează pe client cu privire la evoluția cauzei care i-a fost încredințată.
3.1.3. Avocatul nu acceptă să-i fie încredințată o cauză atunci când ştie sau când ar trebui să ştie că el nu are competența necesară pentru a se ocupa de această cauză, fără a coopera cu un avocat care are competența necesară.
Avocatul nu poate accepta o cauză atunci când, datorită altor obligații, se află în imposibilitatea de a se ocupa de ea cu promptitudine.
3.1.4. Avocatul nu va putea să exercite dreptul său de a nu se ocupa de o cauză în aşa fel sau în astfel de circumstanțe încât clientul să nu mai poată găsi altă modalitate de a fi asistat juridic la timp, pentru a se putea preveni prejudicierea clientului.

3.2. Conflictul de interese

3.2.1. Avocatul nu poate să consilieze, să reprezinte sau să acționeze în numele a doi sau mai mulți clienți din aceeaşi cauză, dacă există un conflict de interese, sau când există riscul semnificativ de a apărea un astfel de conflict între interesele acestor clienți.
3.2.2. Avocatul trebuie să se abțină să se mai ocupe de cauzele ambilor sau tuturor clienților implicați, atunci când intervine un conflict între interesele acestora, când secretul profesional riscă să fie violat sau când independența sa riscă să fie ştirbită.
3.2.3. Avocatul nu poate accepta o cauză a unui nou client, dacă secretul informațiilor încredințate de un vechi client riscă să fie violat sau atunci când cunoaşterea de către avocat a cauzelor vechiului său client ar favoriza pe noul client în mod nejustificat.
3.2.4. În cazul în care avocații practică meseria într-o asociație în grup, paragrafele de la 3.2.1. la 3.2.3. sunt aplicabile asociației în ansamblu şi tuturor membrilor săi.

3.3. Pactul "de quota litis"

3.3.1. Avocatul nu poate să-şi fixeze onorariile pe baza unui pact "de quota litis".

3.3.2. Pactul "de quota litis" este o convenție încheiată între avocat şi clientul său, înainte de încheierea definitivă a unei cauze de interes pentru respectivul client, convenție prin care clientul se angajează să îi verse avocatului o parte din ceea ce rezultă de pe urma cauzei, fie că aceasta constă într-o sumă de bani, fie în orice alt bun sau valoare.
3.3.3. Nu constituie un astfel de pact convenția care prevede stabilirea onorariului în funcție de valoarea litigiului de care se ocupă avocatul, atunci când această valoare este corespunzătoare unui tarif oficial sau dacă ea este autorizată de autoritatea competentă de care depinde avocatul.

3.4. Stabilirea onorariilor
3.4. Avocatul trebuie să îl informeze pe client cu privire la tot ceea ce cere cu titlu de onorariu, iar valoarea însumată a onorariilor sale trebuie să fie echitabilă şi justificată, în conformitate cu legea şi cu normele deontologice la care avocatul este supus.

3.5. Aconturi asupra onorariilor şi cheltuielilor
Când avocatul solicită vărsarea unui aconto cu titlu de avans asupra cheltuielilor şi/sau a onorariilor, acesta nu trebuie să depăşească o estimare rezonabilă a onorariilor şi a cheltuielilor probabile pe care cauza le implică.
În caz de neplată a avansului solicitat, avocatul poate să renunțe să se mai ocupe de cauză sau se poate retrage, cu condiția respectării dispozițiilor articolului 3.1.4.

3.6. Împărțirea onorariilor cu o persoană care nu este avocat
3.6.1. Avocatului îi este interzis să îşi împartă onorariile cu o persoană care nu este avocat, în afara cazului în care asocierea dintre avocat şi această altă persoană este autorizată de legislația şi regulile deontologice căruia avocatul este supus.
3.6.2. Articolul 3.6.1. nu se aplică sumelor sau compensațiilor vărsate de către avocat moştenitorilor unui confrate decedat sau unui confrate care s-a retras din calitatea de succesor al clientelei respectivului confrate.

3.7. Costul litigiului şi asistența gratuită
3.7.1. Avocatul trebuie să încerce, în orice moment, să găsească o soluționare a litigiului clientului său care să fie corespunzătoare costului cauzei, şi va trebui ca, la momentul oportun, să îşi consilieze clientul cu privire la oportunitatea de a căuta să ajungă la o înțelegere sau de a face apel la soluții alternative pentru a încheia litigiul.
3.7.2. În cazul în care clientul este susceptibil să beneficieze de asistență gratuită, avocatul are obligația să-l informeze despre aceasta.

3.8. Fondurile clienților
3.8.1. Avocatul care deține fonduri în numele clienților săi sau în numele unor terți (denumite în continuare "fondurile clienților"), este să le depună într-un cont deschis la o bancă sau un organism financiar agreat şi controlat de către autoritatea competentă (denumit în continuare „contul terțului”). Contul terțului trebuie să fie

distinct de orice alt cont al avocatului. Toate fondurile clienților primite de un avocat trebuie să fie depuse într-un astfel de cont, în afara situației în care proprietarul acestor fonduri este de acord să le acorde o destinație diferită.
3.8.2. Avocatul ține registre complete şi corecte a tuturor operațiunile efectuate cu fondurile clienților, făcând distincție între aceste fonduri şi alte sume pe care le deține. Aceste registre trebuie păstrate timp de o perioadă fixată în conformitate cu regulile naționale.
3.8.3. Un cont al clientului nu poate să fie debitor, decât în circumstanțe excepționale permise expres de regulile naționale sau în legătură cu cheltuieli bancare, asupra cărora avocatul nu are nici o influență. Un astfel de cont nu poate fi oferit drept garanție sau să servească drept gaj pentru nici un motiv. Nu poate exista nici un fel de compensație sau convenție de fuziune între un cont al terțului şi orice alt cont din bancă, după cum nici fondurile care aparțin clientului dintr-un cont al terțului nu pot fi utilizate pentru a rambursa sume datorate de avocat băncii sale.
3.8.4. Fondurile clienților trebuie să fie transferate proprietarilor unor astfel de fonduri în cea mai scurtă perioadă de timp ori în condițiile autorizate de aceştia.
3.8.5. Avocatul nu poate transfera în contul său fonduri depuse într-un cont al terțului pentru a plăti onorariul sau cheltuieli, dacă nu a informat în scris clientul despre acest lucru.
3.8.6. Autoritățile competente ale Statelor Membre sunt autorizate să verifice şi să examineze, păstrând secretul profesional, documentele legate de fondurile clienților.

3.9. Asigurarea pentru răspunderea profesională
3.9.1. Avocatul trebuie să îşi asigure responsabilitatea civilă profesională într-o măsură rezonabilă ținând cont de natura şi importanța riscurilor asumate.
3.9.2. Dacă acest lucru este imposibil, avocatul trebuie să informeze clientul asupra acestei situații şi asupra consecințelor acesteia.

4. RELAȚIILE CU MAGISTRAȚII

4.1. Deontologia aplicabilă în activitatea judiciară
Avocatul care se prezintă în fața Curților şi Tribunalelor sau care participă la o procedură trebuie să respecte normele deontologice aplicabile în respectiva jurisdicție.

4.2. Caracterul contradictoriu al dezbaterilor
Avocatul trebuie să respecte, în orice circumstanță, caracterul contradictoriu al dezbaterilor.

4.3. Respectul față de judecător
Avocatul va da dovadă de respect şi de loialitate față de oficiile judecătorului, dar, în acelaşi timp, îşi va apăra clientul în mod conştiincios şi fără teamă, fără a ține cont de propriile sale interese şi nici de vreo consecință de orice fel ce l-ar putea privi pe el sau pe oricare altă persoană.

4.4. Informații false sau susceptibile de a induce în eroare

Avocatul nu trebuie, în nici un moment, să furnizeze judecătorului, cu bună ştiinţă, o informație falsă ori vreo informație de natură să îl inducă pe acesta în eroare.

4.5. Aplicarea în cazul arbitrilor şi al persoanelor exercitând funcții similare

Normele aplicabile în cazul relațiilor dintre un avocat şi un judecător se aplică, în egală măsură, şi în cadrul relațiilor avocatului cu arbitrii şi cu orice altă persoană care exercită o funcție judiciară sau semi-judiciară, chiar ocazional.

5. RELAȚIILE DINTRE AVOCAȚI

5.1. Confraternitatea

5.1.1. Confraternitatea impune ca relațiile dintre avocați să fie bazate pe încredere, spre interesul clientului şi pentru a evita atât procesele inutile cât şi orice comportament susceptibil să impieteze reputația profesiei. Totuşi, ea nu trebuie să pună niciodată în opoziție interesele avocaților şi interesele clientului.

5.1.2. Avocatul recunoaşte drept confrate pe orice avocat dintr-un alt Stat Membru şi manifestă față de acesta un comportament colegial şi loial.

5.2. Cooperarea dintre avocații din State Membre diferite

5.2.1. Este de datoria oricărui avocat ca, la solicitarea unui confrate dintr-un alt Stat Membru, să se abțină să accepte o cauză pentru care nu are competența necesară. Într-o astfel de situație, el trebuie să îşi ajute confratele să intre în contact cu un alt avocat care să fie în măsură să-i ofere serviciul cerut.

5.2.2. Atunci când avocații din două State Membre diferite lucrează împreună, amândoi au datoria de a ține cont de diferențele care pot exista între sistemele lor legislative, barourile lor, competențele şi obligațiile profesionale care există în Statele Membre respective.

5.3. Corespondența transmisă între avocați

5.3.1. Avocatul care adresează unui confrate dintr-un alt Stat Membru o comunicare căreia doreşte să i se confere un caracter "confidențial" sau "without prejudice", va trebui să precizeze în clar acest lucru încă dinaintea expedierii primei comunicări.

5.3.2. În cazul în care destinatarul comunicării nu este în măsură să îi confere acesteia un caracter "confidențial" sau "without prejudice", el va trebui să îl informeze pe expeditor fără întârziere.

5.4. Onorariile pentru recomandare

5.4.1. Avocatul nu poate nici să pretindă şi nici să accepte din partea unui alt avocat sau din partea vreunui terț un onorariu, un comision sau vreo altă compensație pentru faptul că a recomandat un avocat unui client sau că a trimis un client la un avocat.

5.4.2. Avocatul nu poate vărsa nimănui un onorariu, un comision şi nici vreo altă compensație în contrapartidă pentru că i-a fost prezentat un client.

5.5. Comunicarea cu partea adversă
Avocatul nu poate intra în relație directă cu o persoană, cu privire la o anume cauză, atunci când ştie că respectiva persoană este reprezentată sau asistată de un alt avocat, exceptând cazul în care el are acordul confratelui său (şi se angajează să-l țină pe acesta la curent).

5.6. Abrogat de Sesiunea Plenară de la Dublin, din 6 decembrie 2002)

5.7. Răspunderea pecuniară
În relațiile profesionale dintre avocații din barouri din State Membre diferite, avocatul care, nelimitându-se doar la a recomanda un confrate unui client sau la a i-l prezenta, ci încredințează o cauză unui omolog al său ori îl consultă într-o cauză, este obligat în mod personal, chiar în caz de insolvență a clientului, să plătească onorariul, cheltuielile şi sumele avansate datorate omologului străin. Totuşi, respectivii avocați pot conveni, încă din momentul demarării acestor relații, stabilirea unor dispoziții speciale cu privire la acest subiect. În plus, avocatul poate, în orice moment, să limiteze obligația sa personală la nivelul valorii totale a onorariilor, cheltuielilor şi sumelor avansate de confratele străin, înainte de a-i notifica acestuia din urma decizia sa de a-şi declina răspunderea pe viitor.

5.8. Pregătirea continuă
Avocații trebuie să mențină şi să dezvolte cunoştințele şi competențele lor profesionale, dată fiind dimensiunea europeană a profesiei lor.

5.9. Litigiile dintre avocații din mai multe State Membre
5.9.1. Atunci când un avocat este de părere că un confrate dintr-un alt Stat Membru a încălcat o normă deontologică, el trebuie să-şi atenționeze confratele asupra acestui lucru.
5.9.2. Atunci când între avocații din mai multe State Membre apare un diferend personal, de natură profesională, aceştia trebuie să încerce mai întâi să-l soluționeze pe cale amiabilă.
5.9.3. Înainte de a angaja o procedură împotriva unui coleg dintr-un alt Stat Membru, pe tema unui diferend de tipul celui menționat la paragrafele 5.9.1. şi 5.9.2., avocatul trebuie să informeze barourile de care depind cei doi avocați, pentru a permite respectivelor barouri să-şi dea concursul în vederea soluționării diferendului pe cale amiabilă.